

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Mgr. L. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2014, č.j. MV-20414-2/KM-2014,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2014, č.j. MV-20414-2/KM-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky – Policejního prezidia (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 1. 2014, č.j. PPR-33559-4/ČJ-2013-990740, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce ze dne 20. 12. 2013 dle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“). Správní orgán I. stupně odmítl žalobcovu žádost v části, v níž žádal o poskytnutí rozkazu policejního prezidenta č. 125/2008, kterým se upravuje celoplošný zkušební provoz informačního systému ETR (dále jen „rozkaz č. 125/2008“).

Žalobce v žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jím byl zkrácen na svém ústavně zaručeném právu na informace.

Nesouhlasil s posouzením rozkazu č. 125/2008 dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Připustil, že rozkaz č. 125/2008 je aktem interního řízení v rámci Policie ČR, ale s dopady i vně Policie ČR. Poukázal na dohodu mezi policejním prezidentem a nejvyšším státním zástupcem o zpřístupnění systému ETŘ (tj. systému evidence trestního řízení, pozn. soudu), na základě které jsou ze strany policie zpřístupňovány dokumenty a údaje, jež jsou součástí trestního spisu a zároveň systému ETŘ. Do systému ETŘ jsou dále zapisovány data a čas podání obžaloby, informace uvedené v systému jsou předávány jiným členským státům a příslušníci policie provádějí prostřednictvím systému ETŘ lustrace řidičů a vozidel. Zdůraznil, že každý občan má právo vědět, jaké informace jsou o něm vedeny, jakým subjektem a po jak dlouhou dobu budou uchovávány.

Vytkl žalovanému, že rozkaz č. 125/2008 byl poskytnut zpracovatelům vědeckých prací, konkrétně R. T. a P. M. Taktéž byly informace ze systému ETŘ zpřístupněny autorům uživatelské příručky ETŘ, a to J. F., L. K., I. P.

Nesouhlasil se svévolným výkladem informačního zákona žalovaným, jelikož zveřejňovány mají být informace o způsobu plnění úkolů veřejné správy, jež mohou ovlivnit občany ve smyslu Úmluvy o přístupu k oficiálním informacím.

Namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož odůvodnění není dostatečné a přiléhavé. Žalobou napadené rozhodnutí označil za projev libovůle a svévolného uplatňování práva žalovaného.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a nařídil správnímu orgánu I. stupně informace poskytnout.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 16. 6. 2014 s podanou žalobou nesouhlasil a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Uvedl, že dohoda mezi policejním prezidentem a nejvyšším státním zástupcem nemění nic na charakteru rozkazu č. 125/2008, jelikož se týká výlučně užívání systému ETŘ v rámci součinnosti orgánů činných v trestním řízení. Žalovaný potvrdil, že systém ETŘ poskytuje část údajů jinému informačnímu systému provozovanému za účelem zajišťování výkonu mezinárodní policejní spolupráce a jeho prostřednictvím lze provádět lustrace v registru řidičů. Trval však na tom, že konkrétní využití systému ETŘ nezpochybňuje charakter rozkazu č. 125/2008 jakožto interního aktu řízení.

Uvedl, že respektuje právo každého občana vědět, jaké informace, kým a po jak dlouhou dobu jsou o něm vedeny, které je zajištěno například § 83 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Žalovaný odmítl, že by rozkaz č. 125/2008 byl komukoli poskytnut na základě žádosti dle informačního zákona.

Vysvětlil, že rozkaz č. 125/2008 je vnitřním pokynem dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, neboť obsahuje údaje o postupu Policie ČR při zpracování informací nasvědčujících spáchání trestného činu a směřujících ke zjištění jeho pachatele. Žalobcem požadovaná informace tak obsahuje údaje, které by mohly být zneužity pachateli trestných činů, kteří by přizpůsobili své jednání těmto údajům, a eliminovali by tak účinnost opatření policie při předcházení trestné činnosti, jejím vyhledávání, odhalování a stíhání.

Upozornil, že rozkaz č. 125/2008 byl zrušen rozkazem policejního prezidenta č. 66/2014, o informačním systému ETR.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

V replice ze dne 7. 7. 2014 žalobce setrval na svých žalobních námitkách. Odmítl tvrzení žalovaného o možném zneužití informací z rozkazu č. 125/2008 pachateli trestných činů, neboť postup Policie ČR při vyšetřování trestných činů je upraven v jiném rozkazu policejního prezidenta.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 20. 12. 2013 ke správnímu orgánu I. stupně žádost podle informačního zákona, ve které žádal o interní akty řízení, konkrétně spisový řád a rozkaz policejního prezidenta, kterým se upravuje celoplošný zkušební provoz informačního systému ETR.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 1. 2014 částečně odmítl žádost žalobce podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona tak, že mu neposkytl rozkaz č. 125/2008. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že rozkaz č. 125/2008 je interním aktem řízení upravující výkon spisové služby policie. Rozkazem č. 125/2008 je stanovena povinnost všem útvarům policie a jejich organizačním článkům vést evidenci dokumentů v systému ETR, zřídit pracovní skupiny zajišťující jeho zkušební provoz a další rozvoj. Vysvětlil, že účelem systému ETR je zajištění výkonu spisové služby a dokumentování trestního, přestupkového a správního řízení vedeného v útvech policie. Systém ETR zároveň slouží k vedení pomůcek, ke zpracování a uchovávání dokumentů a informací souvisejících se služebním a pracovním poměrem a dalších dokumentů souvisejících s plněním úkolů, povinností a práv policie. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se jedná o vnitřní pokyn, který neovlivňuje činnost policie navenek a nemá žádný vliv na činnost policie vůči osobám stojícím vně policie a nepodřízeným policii. Naopak pouze ukládá úkoly vedoucím a členům pracovních skupin, stanoví obsah systému a povinnosti organizačních článků a pracovníků policie. Dále uvedl, že omezení svobodného přístupu k informacím je v dané věci nezbytným opatřením k ochraně veřejné bezpečnosti, jelikož požadovaná informace obsahuje údaje o postupu policie při zpracování informací nasvědčujících spáchání trestného činu a směřujících ke zjištění jeho pachatele. Takovéto údaje by mohly být zneužity pachateli trestných činů, kteří by přizpůsobili své jednání zjištěným údajům, a eliminovali by tak účinnost opatření policie při předcházení trestné činnosti, jejím vyhledávání, odhalování a stíhání.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém zejména namítal, že v systému ETR jsou zpracovávány osobní údaje, přičemž příloha k rozkazu č. 125/2008 stanoví, jaké údaje budou zpracovány, a že systém ETR působí navenek vůči třetím osobám.

Dne 26. 2. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které odůvodnil tak, že požadovaná informace je vnitřním pokynem s výlučně vnitřní povahou, nevypovídající o činnosti policie navenek. Shodně se správním orgánem I. stupně uzavřel, že požadované informace neupravují postupy a činnosti policie, které by se dotýkaly práv a právem

chráněných zájmů či povinností třetích osob, a nemohou tak ovlivnit subjekty stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti. Zdůraznil, že rozkaz č. 125/2008 nezavazuje vnější subjekty a nezasahuje do práv jednotlivých fyzických osob, tudíž nemůže ovlivnit jiné subjekty než ty, které podléhají z hlediska služební podřízenosti disciplinární pravomoci.

V neveřejné části správního spisu byl založen rozkaz č. 125/2008, včetně rozkazů policejního prezidenta, jež jmenovaný rozkaz změnily, a příloha k rozkazu č. 125/2008 „Zásady pro celoplošný zkušební provoz systému ETR“ (dále jen „příloha“). V příloze je mimo jiné vypočteno, jaké údaje a osobní údaje jsou v systému ETR zpracovávány, jsou zde jmenována opatření, kterými má být zajištěna ochrana systému ETR a ochrana osobních údajů, uschovací lhůty zpracovaných osobních údajů, jakým způsobem dochází k prověřování a likvidaci osobních údajů a jak jsou zpracovávány osobní údaje příjemců údajů ze systému ETR.

Soud k důkazu neprovedl žalobcem navrhované důkazy, a to usnesení vlády ze dne 14. 5. 2008, č. 536, článek „Elektronické trestní řízení (3. díl)“ dostupný na webové stránce www.isvs.cz, článek „Státní zastupitelství si pochvalují elektronické spisy. Zrychlují soudy“ dostupný na webové stránce www.parlamentnilisty.cz, dohodu o zpřístupnění informačního systému ETR mezi Policií České republiky a Nejvyšším státním zastupitelstvím, bakalářské práce T., R.: Elektronický trestní spis, M., P.: Elektronický trestní spis a J., S.: Analýza informačního systému Policie ČR a návrhy na zlepšení, publikaci F., J., K., L., P., I. et al.: Uživatelská příručka ETR, spis Nejvyššího státního zastupitelství sp. zn. SIN 5/2014 a výpovědi autorů shora uvedených vědeckých prací a publikace, neboť jejich provedení považoval vzhledem k níže uvedenému posouzení dané věci za nadbytečné.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Podle § 11 odst. 6 informačního zákona povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal

s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné a nepřiléhavé odůvodnění. Správní rozhodnutí je nutno vždy řádně a v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnit, přičemž rozhodnutí o odepření poskytnutí informace musí obsahovat i správní uvážení o nezbytnosti omezení poskytnutí požadované informace, tj. musí být proveden tzv. test veřejného zájmu. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č.j. 10 As 182/2015 – 40, jehož právní věta zní: „*Pokud je požadovaná informace vnitřním pokynem, nelze automaticky odepřít její poskytnutí. Povinný subjekt musí vykonat správní uvážení, zda jsou dány důvody, které poskytnutí vnitřního pokynu žadateli skutečně brání (legitimní důvod).*“ Dále v bodě [17] odůvodnění citovaného rozhodnutí Nejvyšší správní soud podrobně rozebral problematiku tzv. testu veřejného zájmu při aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona následovně: „... posouzení legitimacy fakultativní výluky v konkrétním případě prostřednictvím tzv. testu veřejného zájmu přísluší i povinným subjektům a následně správním soudům, jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 13. 8. 2014, č.j. 1 As 78/2014 - 41, č. 3127/2014 Sb. NSS: „[16] Uvedené limity pro omezení práva na informace jsou určující především pro zákonodárce. (...) K ústavním limitům omezení práva na informace jsou však povinny přihlížet rovněž správní orgány a obecné soudy při konkrétní aplikaci a interpretaci zákona, tj. při zvažování výluk obsažených v zákoně o svobodném přístupu k informacím je nutno prioritně usilovat o nalezení jejich ústavně konformního výkladu. Teprve v případě nemožnosti takového výkladu by byl obecný soud povinen postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je tak třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na jejich poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z výše zmíněných veřejných statků (...)“ Obdobně v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č.j. 1 As 229/2014 - 48, přitakal Nejvyšší správní soud zhodnocení kolize zájmu na poskytnutí informace a ochrany soukromí v každém jednotlivém případě: „[45] Tato zákonná úprava má své ústavní zakotvení v Listině základních práv a svobod. Na jedné straně je zde právo na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny), na druhé straně je zde právo na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny) a právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny). [46] Které z těchto práv je třeba v konkrétních případech upřednostnit, právní úprava a priori nestanoví. Je tomu tak správně, neboť se jedná o kolizi dvou ústavně zaručených základních práv. Řešení této kolize nelze vyřešit abstraktně, platně pro všechny možné případy. Naopak je zde zákonodárcem úmyslně nechán prostor ke zhodnocení každé konkrétní situace a následnému nalezení spravedlivé rovnováhy mezi jednotlivými právy [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06 (N 229/43 SbNU 595)].“

Taktéž soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2015, č.j. 8 As 108/2014 – 54, kde Nejvyšší správní soud v právní větě uvedl, že: „*Podřadí-li povinný subjekt požadovanou informaci pod pojem vnitřní pokyn dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, musí následně uvážít, zda je v konkrétním případě nezbytné odepřít poskytnutí informace, a svůj postup řádně zdůvodnit. V opačném případě zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.*“

V dané věci oba správní orgány dospěly k závěru, že rozkaz č. 125/2008 nelze dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona žalobci poskytnout, neboť se jedná o interní akt řízení Policie ČR bez přesahu do práv jednotlivých fyzických osob stojících vně Policie ČR. Správní orgány však před použitím výše uvedené zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace zcela rezignovaly na provedení tzv. testu veřejného zájmu. V odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí totiž absentují úvahy správních orgánů o nezbytnosti omezení poskytnutí požadované informace právě v dané věci. Rozhodnutí obou správních orgánů tak trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, proto soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Soud nad rámec výše uvedeného k žalobní námitce nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení rozkazu č. 125/2008 dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, jakožto výlučně interního aktu bez jakýchkoli zásahů do práv jednotlivých fyzických osob vně Policie ČR uvádí, že rozkaz č. 125/2008 mimo jiné upravuje problematiku zpracování osobních údajů osob stojících i vně Policie ČR. Konkrétně stanoví, jaké informace a o jakých osobách jsou v systému ETŘ evidovány, po jak dlouhou dobu, jak jsou evidované údaje chráněny a jakým způsobem jsou evidované osobní údaje prověřovány a likvidovány. Pravidla týkající se zpracování osobních údajů neregulují pouze činnost uvnitř správního orgánu I. stupně, nýbrž mají dopad i navenek vůči osobám, o nichž jsou osobní údaje v systému ETŘ evidovány. Soud odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, č.j. 10 A 251/2011-38, jenž se obdobnou otázkou zabýval a jehož právní věta zní: *„O vnitřní pokyn se ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jedná jen tehdy, upravuje-li postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu a nemají žádný výstup navenek a nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad. Tímto "dopadem do práv třetích osob" může být i shromažďování osobních údajů. Upravují-li takové interní předpisy otázku, kdy má být zpracování osobních údajů ukončeno, je to právě takovým projevem těchto pokynů navenek, což vyřazuje tyto pokyny z okruhu vnitřních předpisů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) citovaného zákona.“* Dle názoru soudu tak rozkaz č. 125/2008 nemůže být vnitřním pokynem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, neboť obsahuje údaje týkající se shromažďování a nakládání s osobními údaji třetích osob, čímž dopadá i do práv osob stojících vně Policie ČR.

Soud k obecnému konstatování správních orgánů, že by poskytnutí žalobcem požadované informace mohlo ohrozit činnost policie a plnění jejích úkolů, neboť rozkaz č. 125/2008 obsahuje údaje o postupu policie při zpracování informací nasvědčujících spáchání trestného činu a směřujících ke zjištění jeho pachatele, podotýká následující. Uvedené závěry správních orgánů by byly způsobilé vést k neposkytnutí žalobcem požadované informace z důvodu dle § 11 odst. 6 informačního zákona. V dané věci však správní orgány odmítly žalobci poskytnout informace dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona a nikoli dle § 11 odst. 6 informačního zákona. Nad to soud upozorňuje, že správní orgány svá tvrzení ani dostatečným způsobem nespecifikovaly tak, aby bylo zřejmé alespoň v obecných rysech, jaké v rozkazu uvedené postupy či metody, jejichž vyznění by ztížilo práci Policie ČR při odhalování trestných činů, nejsou obecně známy. Naopak má soud za to, že skutečnost, že Policie ČR vede evidence, z nichž čerpá údaje potřebné při prošetřování jednotlivých, později spáchaných trestných činů, je všeobecně známa.

Vzhledem k výše uvedeným právním závěrům o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nemohl přistoupit k aplikaci § 16 odst. 4 věta druhá informačního zákona. Jelikož pouze v situaci, kdy je správní rozhodnutí přezkoumatelné, si může soud učinit vlastní úsudek o jeho zákonnosti a v návaznosti na to posoudit splnění podmínek pro postup dle § 16 odst. 4 věta druhá

informačního zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č.j. 1 As 8/2010 – 65). Soud tak postupoval podle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč. Tuto náhradu je žalovaný povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.